

S **Wabi Daňkem** se znám léta, setkáváme se na Letné a vždy aspoň stručně pohovoříme. Jeho tvorbu mám rád od dětství a jeho písně znějí u našich oddílových táboráků nepřetržitě od dob, kdy byly novinkami, až dodnes. Líbí se mi moudrost a uvážlivost, která plyne z naprosté většiny jeho písní, včetně těch, které jsou míněny jako „ptákoviny“. Ocenil jsem k tomu v poslední době, že Wabi zůstal výrazově svůj i na projektech „cizích“, kde hostoval (naposledy album **Blázinec**), nebo na projektech sice svých, ale autorsky cizích (album písní „Skunka“ Jaroše). Ale on Wabi zůstal svůj i na projektu nejnovějším –

Wabi a Ďáblovo stádo

. Uvidíme, zda po této recenzi nepřejde Wabi na Letné na druhý chodník, až mě uvidí. Jeho kolega František Nedvěd o mě po recenzi jednoho jeho opravdu nepovedeného alba hovoří ošklivě kudy chodí už asi deset let.

Z hlediska zpěvu a výrazu odvedl Wabi standardní práci. Z hlediska muziky a aranží se zúčastnění pokusili odvést dokonce nadstandardní práci, a tak zvolili nestandardní nahrávací prostředí a podmínky (vysvětlují v průvodním slovu). A tady už je malý kámen úrazu – kromě ruchů by tato zvuková podoba mohla vzniknout klidně i ve standardním studiu. Koneckonců, **Anetu Langerovou**

do srubu nedotáhli a nic se očividně nestalo. Nicméně je, spolu s

Radúzou

, příjemným osvěžením alba, ještě větším, než jsou moderní aranže. Vytknout desce a aranžím po hudební stránce se toho tedy nedá moc – muzikanti hrají, jak se dneska sluší a patří: moderně countryově (ne tramsky) a „tvrdě“, a tak vybrané písničky dostaly sice nezvyklý, ale vcelku slušivý kabátek (pokud tedy nejste tradicionalisti a hudební puristi). Síla Wabiho je pak právě v tom, že těm moderním aranžím v dobrém slova smyslu nepodlehli a dodává tak písním osobitou atmosféru setkání moderny s tradicí.

Velký kámen úrazu ale je, PROČ album vlastně vzniklo. Důvod vzniku sice zúčastnění také popisují na bookletu, ale přijde mi to jako hodně uměle vytvořená story: Ďáblovo stádo rozplétá tajemné příběhy o chtíči, vině a trestu... Kde je proboha chtíč v *Samotě* nebo v *Hudsonskéjch šífech* ? Je to

prostě podle mě na téma desky málo. Jedině snad ta vina u

Caseyho Jonese

by mu dnes vynesla asi ztrátu prémie a přeražení do dílen.

Situace je to totiž podobná, jako s nedávnými kamelotími ryvolovkami. Jakkoliv **Kameloti** tvrdili, že vybírali z asi dvoust set ryvolovek, vybrali neomylně ty nejzažitéjší a nejoprdenější. Ty, které existují na desíkách desek a v desítkách verzí. Se kterými nebylo moc práce. A přesně totéž se stalo i na tomto albu. Všechny ty věci jsou k mání v původních a nejméně deseti dalších verzích, vesměs lepších, protože původnějších (pokud jste tradicionalisti a hudební puristi).

Proč třeba Wabi ze svého repertoáru nepřispěl třeba

Hejkalem

, který by kritéria desky splňoval (a splňoval by i kritéria srubu, kde se natáčelo a počasí, při kterém se natáčelo???) a přitom není dosud nikde na CD? Místo toho přispěl

Dawsonem

a

Šífama

.
No, pro někoho, kdo o tramské muzice nikdy neslyšel, je to dobrá úvodní lekce do tématu. Vhodné zboží do stojanů s hudbou u benzínových pump. Pochybují ale, že někdo, kdo má

Ďáblovo vňuknutí?

Napsal uživatel Miloš Keller
Neděle, 14 Říjen 2012 22:38

doma původní verze písní (a to bude takřka každý, kdo tuto muziku poslouchá) si dobrovolně pustí verze tyto. {desky 1179}